

G

Rozhovor s Johanou Bázlerovou

Jste v obraze?

Historie bohumínského nádraží

Tento článek vás přesvědčí,
že vlaky jsou jako lidé.

Politika s Filipem Rotterem

Kdo je nový starosta NYC?

Úvodník.....	3
Rozhovor s Johanou Bázlerovou.....	4
Historie bohumínského nádraží.....	7
Za kulturním dědictvím Maďarska a Rumunska.....	9
Rozhovor s paní učitelkou Ludmilou Hrbáčovou.....	13
Listopadové volby v NYC.....	16
Hudební okénko.....	17
Křížovky.....	19
Poezie.....	20

Ahoj! Tohle je 7. číslo. Římsky se to píše VII. Vychází v rekordním čase od toho minulého. Stáváme se (alespoň pro teď) měsíčníkem! Metamorfóza! A to si žádá oslavu u dobrého vína v hospodě Humbera Topola v Jaroměři. Kdo chce, může přijít. Jestliže máte oči a umíte číst, tak v tomto časopisu nenaleznete žádná příkoří. Toto vydání obsahuje rozhovory. Dokonce dva. První se @jsemvobrazě a druhý s paní učitelkou Ludmilou Hrbáčovou. To je mi panečku něco! Dále ti, kteří mají rádi takové ty věci, co jezdí po kolejích a dělají zvuky jako chčo chčo nebo tdn tdn tdn tdn, tak tentokrát nemají smůlu, ale štěstí. Ano, čtete správně, je zde i článek o historii bohumínského nádraží! Samozřejmě že jdeme s dobou, a proto je zde i aktuální report o politice v USA. Potěšíme i lidi, kteří tuze rádi cestují nejen drožkami, ale také ty, jež milují k uzoufání kytaristu The Beatles Ringo Starra. Pro gurmány vybraných lahůdek je tu i poezie. Budete slastně pomlaskávat. Čtení ujeté jako vlak přeje redakce plná lidí, kteří byli včera v drogerii DM.

VAROVÁNÍ! TENTO ČASOPIS NESLOUŽÍ K ZALÉVÁNÍ POKOJOVÝCH KVĚTIN.

JSTE V OBRAZE?

ROZHOVOR S JOHANOU BÁZLEROVOU

Johana Bázlerová je autorkou instagramového profilu @jsemvobraze, který založila v roce 2020. Její tvorba je zaměřena na českou i zahraniční politiku, společenské problémy a pop kulturu. Tato témata se snaží přibližovat hlavně mladé generaci pomocí stručných příspěvků. Mimo tvorbu na sociálních sítích má zkušenosti z politických institucí a zapojuje se do různých mezinárodních programů. Právě teď se věnuje studiu vysoké školy ve Švédsku.

Tvůj instagramový profil @jsemvobraze je aktivní již pět let. Jak hodnotíš pokrok ve své práci? Co je pro tebe největším úspěchem této tvorby?

Řekla bych, že moje tvorba roste se mnou. Ze začátku jsem tvořila jen textové příspěvky a časem, když jsem se na to začala cítit, jsem začala na profilu vystupovat i sama. Upřímně asi beru za největší úspěch právě tu adaptabilitu – že obsah dělám podle toho, jak mi to dává smysl, a že to sledující stále baví. Kromě toho mám obrovské štěstí na lidi, které jsem díky @jsemvobraze potkala, a příležitosti, které mi moje práce přinesla. Jsem sama k sobě dost kritická a je pro mě těžké přiznat si úspěch, ale cítím, že jsem v docela nízkém věku ušla velký kus cesty.

Jak vnímáš současný stav české politické scény po volbách?

Žijeme v demokratickém státě a výsledek je odrazem frustrace v české společnosti. Výsledky mě bohužel nepřekvapily. Co mě ale rozhodně udivuje je chování některých nadcházejících členů vlády. Sama jsem to nezažila, ale přijde mi, jako kdyby se do politické kultury vrátily “devadesátkové časy”. Navíc mě mrzí, že se z negativity a prohlubování rozdílů mezi voliči stala v politice nová norma a vytrácí se slušnost. Každopádně za to podle mě mohou oba tábory. Je důležité, abychom se nenechali odradit a dál se zajímali, co se děje okolo nás.

Jak se podle tebe mohou mladí lidé zapojit do politiky a co říkáš na volební právo od 16 let?

První krok je určitě zajímat se – číst, debatovat s okolím, vyhledávat různé zdroje a zůstat otevřeni odlišným názorům. Nejde to ze dne na den a sama se neustále učím novým věcem a to je normální. Kdyby se někdo chtěl angažovat v politice, rozhodně je fajn zajít na nějakou politickou debatu a oslovit mládežnické organizace politických stran. To je myslím dobrý první krok. Kdyby to bylo na mně, rozhodně volební právo od 16 let podpořím, ale obávám se, že se toho v nejbližších rádech let nedočkáme.

Mají podle tebe mladí dostatečný vliv na politiku?

Ne, ale zlepšuje se to. Zároveň je fér říct, že v poměru ke starším generacím tvoří mladí lidé malou část společnosti – obzvlášť mladí, co už mohou volit.

Na jaké škole momentálně studuješ a co obnášely přijímací zkoušky?

Momentálně studuji bakalářský obor Peace and Conflict Studies na Malmö University ve Švédsku. Přijímačky byly upřímně trochu mimo – zajímal je hlavně průměr ze střední a zkouška z angličtiny. Ale naštěstí jsem se dostala. Jedničkářka jsem ale vyloženě nebyla, a tak bych spíš ocenila přijímačky více zaměřené na mimoškolní aktivity a motivaci.

Proč ses rozhodla pro studium ve Švédsku? Co se ti na Švédsku oproti Česku líbí a co ti naopak chybí?

V minulosti jsem studovala na VŠE. Odmaturovala jsem v covidu v roce 2020 a pak se přestěhovala z Mladé Boleslavi do Prahy kvůli studiu. Bohužel mi ale VŠE vůbec nedala to, co jsem od vysoké školy čekala. Je to fajn ekonomka, ale moje očekávání byla zkrátka jinde, takže jsem během 3. semestru studium přerušila. Hlásila jsem se pak na školu do Holandska, kam mě přijali, ale hodně se mi zhoršilo duševní zdraví. Zůstala jsem proto v Česku a získávala pracovní zkušenosti. Od minulého roku jsem pak cítila, že už mám sílu zkusit „vejšku“ znovu. Švédsko byla moje druhá volba, chtěla jsem původně do Vídně, ale nepřijali mě. Nakonec jsem ale moc ráda, že to dopadlo takhle. Jsem tu nadmíru spokojená a Škandinávie je naprosto úžasná. Všem ji doporučuji. Úroveň výuky a přístup je tu jinde než v Česku a nemůžu si to dostatečně vynachválit. Chybí mi rodina a přátelé z Česka, ale jinak se tu cítím opravdu dobře.

Jsi ohledně budoucnosti spíše optimistická, nebo pesimistická?

Jsem docela cynická a umím si dobře zanádat, ale ohledně budoucnosti jsem optimistická. Je prostě jen složité poodstoupit a dívat se na věci trochu z dálky – o to víc, když se zrovna něco nedaří. Navíc se upřímně taky zlepšují věci s věkem. Člověk se ten odstup musí naučit.

Jaká hudba ti teď hraje v hlavě?

Teď jsem poslouchala Beyoncé při běhání, ale jinak forever and always: Tame Impala, nebo taky v posledních dnech Lilly Allen a Rosalía.

Jaké jsou podle tebe v české společnosti problémy a jak by se případně daly řešit?

Každý má trochu odlišné potřeby, ale všichni by měli mít příležitost žít důstojně a užívat si, co je na životě hezké. Z dat nám vychází, že dost záleží, kde se člověk narodí – od toho se pak odvíjí naše vzdělání, zdraví, zaměstnání... Někteří lidé se cítí přehlíženi, zklamaní a pak snáz uvěří planým předvolebním slibům. Češi jsou podle mě skvělý národ, ale někdy nám chybí empatie a snaha řešit tyhle strukturální rozdíly a nespravedlnosti. Lepší úroveň vzdělání a více empatie k našemu okolí by nám prospěly.

Nejednou ses vydala na Ukrajinu v době války, poprvé (tuším) právě před třemi lety. Co tě k těmto cestám vedlo a jaké zkušenosti ti přinesly?

V listopadu 2022 jsem na Ukrajině byla poprvé s dvěma novináři z Respektu – s Tomášem Brolíkem a Ondřejem Kudrnou. Je to zážitek, na který nikdy nezapomenu a který mě rozhodně velice formoval. Přišlo mi – a stále přijde – důležité nepřestávat mluvit o tom, co se děje na Ukrajině. Ono je to z dálky strašně abstraktní, ale teď, jak navíc konflikty studuju, tak je to pro mě možná o to víc těžko pochopitelné, že proti sobě lidi dnes válčí. Samozřejmě se válčí i jinde po světě, ale vzhledem k naší historii a geografické poloze máme k Ukrajině blízko. Nejdůležitější věc, o které se stále dokola přesvědčuju a která je ale zároveň vlastně extrémně jednoduchá, je to, že: Rusko je agresor a vede válku proti suverénnímu státu, na který nemá žádný nárok, že tahle Putinova válka stála už miliony lidských životů, a že ačkoliv je to pro nás už třeba únavné, tak v tom Ukrajinu evropské státy nemohou nechat. Zdá se to jako “basic” fakta, ale vedle toho vede Rusko i hybridní válku a lidé mají sklon nechat se rozptýlit a uvěřit dezinformacím.

Ve spolupráci s Monkey Studios jsi nedávno vydala svou vlastní kolekci. Co bylo tvou inspirací?

Ano, společně s Gretou a Mikolášem z Monkey Studios jsme udělali kolekci oblečení s názvem Soft Power. Je to několik produktů, které nesou nějaké poselství, někdy i s trochou ironie. Zároveň jsou ale pro všechny, kteří sdílí podobné hodnoty – ochrana lidských práv, rovnost a nebo i třeba jen ten zájem zajímat se o své okolí.

BOHUMÍNSKÉ NÁDRAŽÍ ANEB KRÁL S CÍSAŘEM NA NÁSTUPIŠTI

Ačkoliv někteří z vás mohou považovat Bohumín za periferii lidstvu známého vesmíru, není tomu tak. Jistě, Bohumín nelze co do velikosti a důležitosti srovnávat s takovými skvosty civilizace, jako je třeba Ostrava, nebo snad dokonce Praha. Ale pár zajímavých věcí se v Bohumíně určitě najde. Co třeba takové nádraží, to za zmínku stojí, že ano? Ne? Haló? Je tam někdo?

POČÁTKY BOHUMÍNSKÉHO NÁDRAŽÍ

Dnešní Nový Bohumín do roku 1847 v podstatě neexistoval. Tam, kde nyní stojí kupříkladu právě budova nádraží, se tehdy nacházel bažinatý les. V roce 1847 byla vytyčována trať pro Severní dráhu císaře Františka z Lipníka nad Bečvou. Háček spočíval v tom, že zmíněná dráha měla vést v polích nedaleko tehdejšího Bohumína-města, dnešního Starého Bohumína. Obyvatelům Bohumína se představa parních vlaků projíždějících relativně blízko jejich domovů moc nezamlouvala a přišli se šibalským plánem. Jistá paní hraběnka Roudnická se nacházela v nepříliš dobré finanční situaci (finanční gramotnost je důležitá v jakémkoliv století), čehož využili bohumínští občané a hraběnka Roudnická pak následně nabídla ke stavbě trati svůj pozemek právě v tomto bažinatém lese. Plán vyšel a dráha se vybudovala právě v těchto místech.

Stavba dráhy převrátila ráz krajiny vzhůru nohama. Les začal ustupovat a v okolí se začaly stavět domy pro nejrůznější úředníky, řemeslníky, obchodníky a železniční zaměstnance. Časem v blízkosti vyrostly i továrny. První vlak vjel do stanice v sobotu 1. května 1847. Údajně bylo krásné teplé počasí. Tak snad si to užili.

Nicméně nádraží se tehdy samozřejmě jeho současné podobě příliš nepodobalo, ba spíše naopak. Abych byl upřímný, z dnešního pohledu vypadalo opravdu bizarně. Kupříkladu vlaky do něj vjížděly ocelovými vraty, které byly odstraněny až po několika letech. Neptejte se mě proč, já to nevím.

Uvítání Karla I. a Viléma II. na bohumínském nádraží

NÁDRAŽNÍ BUDOVA

Nádražní budova byla postavena v roce 1847, nicméně roku 1860 byla na stejném místě postavena nová. Současnou podobu nabyla na začátku dvacátého století během přestavby do novorenesančního stylu. Rovněž se vybudovala nástupiště. Další modernizace přišla během II. světové války, neboť nádraží bylo a stále je důležitým železničním uzlem a během války mělo nemalý vojenský význam. Nový kabát si ale nádraží moc dlouho neužilo, totiž na konci války bylo zcela srovnáno se zemí.

OD ELEKTŘINY PO SOUČASNOST

První vlak tažený elektrickou lokomotivou přijel do Bohumína v roce 1963, což se z dnešního pohledu nezdá zas až tak moc dávno. Budova samotná ovšem jako chloubka města nemohla sloužit. Do haly zatékalo, omítka opadávala, no zkrátka ideální místo pro vyvěšení plakátu s nápisem „bída“. Nic ovšem netrvá věčně a v 90. letech 20. století prošla budova generální rekonstrukcí. Celková renovace nádraží pak proběhla v roce 2003, další opravy a vylepšení na sebe nenechaly dlouho čekat. Od té doby slouží bohumínské nádraží jako pěkná vizitka města pro návštěvníky z jiných koutů republiky (dokonce i světa).

KRÁL A CÍSAŘ V BOHUMÍNĚ

Od roku 1845 byla v provozu Hornoslezská dráha z Berlína do Opolí. Když se Rakušané a Prusové podívali na mapu, přišel jim jako další logický krok spojit tuto dráhu se Severní dráhou císaře Ferdinanda, která spojovala Dolní Rakousy s Rakouským Slezskem. Tato smlouva byla podepsána právě v Bohumíně. A při této příležitosti Bohumín dne 28.9.1917 navštívil poslední český král a rakouský císař Karel I. spolu s jedním z největších padouchů 20. století Vilémem II. Pruským, který bývá často označován za jednu z hlavních příčin 1. světové války.

Nádraží v roce 1925 →

CO TEĎ S TÍM?

Je možné, že jste již někdy z bohumínského nádraží někam vlakem jeli. Nevím, čím to je, ale mám pocit, že pravděpodobnost je téměř stoprocentní. Chtěl bych tedy zdůraznit, jak dobré mají lidé z Bohumína a okolí možnosti, co se týče vlakové dopravy. Nevěříte? No posuďte sami: za tři hodiny můžete být vlakem ve Vídni, v Praze, v Tatrách, v Krakově dokonce za dvě... Z Bohumína jezdí pravidelně vlaky k Baltskému moři, stačí nasednout do vláčku a za pár hodin jste u moře. Staví zde noční vlaky do Berlína, spoje do Budapešti, Varšavy, několikrát denně se vypravují vlaky do Brna... Podle plánu by zde mohla vést i dráha pro rychlovlaky. Jistě, pokud třeba zrovna spěcháte a váš vlak má tři roky zpoždění, na nádraží je plno lidí, vaše místenka z nějakého důvodu neexistuje, cestující jsou hluční a vy vidíte jako nejlepší východisko výskok kotoulem letmo z okna, tak chápu, že cestování vlakem není zrovna něco, co byste doporučili. Ale my, Bohumiňáci, máme tu obrovskou výhodu, co se týče lokality. Divili byste se, kolik lidí by s námi hned měnilo. Takže tak.

Ondřej Lisztwan, 7.P

ZA KULTURNÍM DĚDICTVÍM MAĎARSKA A RUMUNSKA

Na záda jsem nahodila těžký batoh s věcmi, které by mi měly na týden kempování vystačit. První zastávkou naší cesty byla malá dědina na východě Slovenska-Malá Bara, vzdálená zhruba pět hodin jízdy z Bohumína. Přivítaly nás rozlehlé vinice, zapadající slunce a spousta zvířat. Do tmy jsme stihli postavit stan a při vaření večere jsme probírali strategii na další dny.

Cílem bylo dostat se přes Maďarsko do Rumunska, kde jsme chtěli navštívit osm dřevěných kostelů, několik klášterů a Veselý hřbitov. Vracet se budeme přes maďarskou pustu a celou cestu završí Keszthely společně s Balatonem a termálními lázněmi Hévíz.

Ráno jsme rychle sbalili obydlí a nasedali do auta směrem do prvního rumunského kempu. Projížděli jsme maďarskou vinařskou oblastí Tokaj a dál rovinatou krajinou do příhraničního města Satu Mare, jediného velkého města, kterým jsme projížděli na cestě do regionu Maramureș. Jak jsme pokračovali dál, krajina se začala zvedat a silnice se vinula serpentinami mezi strmými kopci a lesy. Ta nás dostala do vesnice Desești, kde nás čekal první cíl, kostel svaté Paraskev. Postaven byl v roce 1770 a obklopuje ho malý hřbitov se starými, rezavými a polorozpadlými kříži nakloněnými časem. Dojeli jsme do Bârsany, kde přivítala majitelka kempu dospěle tradičně „rumunsky“ - domácí pálenkou. Když jsme zatloukali první kolík stanu, kolem nohy se mi začal motat toulavý pes, kterého jsme okamžitě pokřtili na Karla von Kempinga. Od té chvíle se stal naším věrným přítelem a zlodějem jídla po zbytek tří denního pobytu.

Něco málo bych o kostelech na začátek napsala. V oblasti mezi Rumunskem a Ukrajinou se nachází přibližně padesát sakrálních staveb – těchto osm, které navštívíme na území Rumunska, pochází se 17. – 19. století a patří mezi nejzachovalejší. Jejich interiéry zůstaly téměř nedotčené časem, původní malby, ikony i dřevo s patinou století nám dnes umožňují se tak trochu vžít do jejich kultury a vrátit se v čase.

Ráno, s kokrháním kohouta a startující frézou jsme dorazili k dalšímu kostelu, který se nacházel asi pět minut jízdy od kempu – Cerekev Uvedení přesvaté Bohorodice do chrámu. Postaven byl v roce 1720 na původním místě v oblasti klášterního areálu. V roce 1806 byl ale přenesen na vršek Jbâr, na němž je uprostřed hřbitova. Legenda tvrdí, že po přenesení všechny duše zemřelých na mor našly klid. Každý kostel má dané otevírací hodiny a své správce, kteří historii přibližují. Jelikož jsme předchozí den kostel v Budesti – Cerkev svatého Mikuláše nestihli, byl to náš další cíl. Na chvíli bych odskočila od tématu možná nezajímavých kostelů a ráda vám přiblížila atmosféru. Rádía nám naladila rumunský folklor – žádné jiné písně nehrály. Obsahuje hlavně housle, bubny, všelijaké píšťaly, cimbál, mandolíny nebo rumunské dudy.

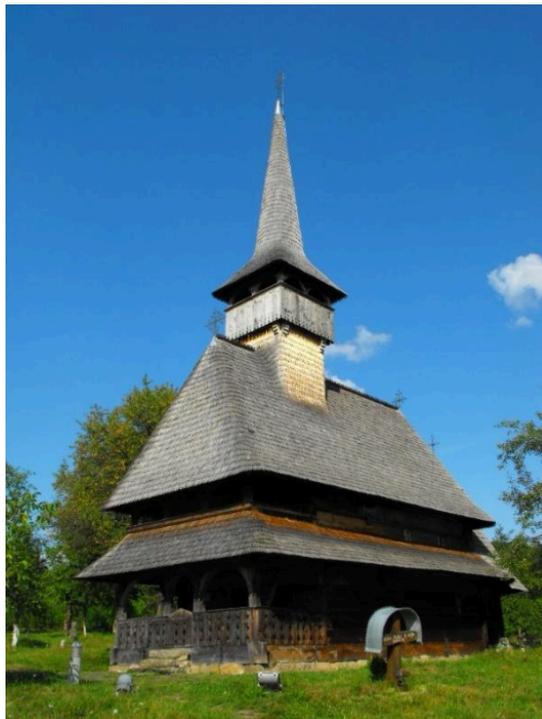

Když vám tohle hraje několik dní v kuse, začnete šilet. Zpětně na to ale moc ráda vzpomínám, právě kvůli duchu, který tento styl hudby má. Když se ocitnete v nějaké vesnici, působí to jako z pohádky. Starší ženy v krojích, jiné se sukněmi, košilemi a šátky stojí u cest a povídají si, zatímco muži pěšky, na traktorech či frézách se scházejí s kosami. Jednou z největších dominant severního Rumunska jsou dle mého brány. Brány u příjezdových cest do zahrad jsou jednoduše šílenost, několik metrů vysoké, dřevěné, s ručně vyřezanými detaily stojí téměř u každého domu. Spoustu lidí má Rumunsko za nepůvabný stát plný špíny a chudoby. Jelikož jsem jiné části ještě nenavštívila, nemůžu říci, zda je toto tvrzení pravdivé. Ovšem na severu, kromě malých výjimek, tomu tak zdaleka není. I v malých vesnicích můžete najít velké dvougenerační a moderní domy nebo obrovské vily, jejichž pozemky a přístupové cesty jsou naprosto upravené a hlavně čisté. S těmito myšlenkami jsem vystupovala z auta v Budesti u menšího gymnázia, nacházejícího se přesně naproti kostela. V takové vesnici gymnázium? Očekávali jsme starší interiér s malými třídami a pár lavicemi, aneb myšlenka, která by popadla asi každého projíždějícího touto krajinou. Byla to od nás ale křivda – moc krásné, zrenovované gymnázium s prostornými učebnami, interaktivní tabulí a velkými stoly. Přilepení na okna jsme ignorovali kostel a nevěřičně zkoumali každý kus učebny. Po otočení na kostel jsme uviděli ženu zametat cestičku k němu, ta nám pouze ukázala, že nám bude otevřeno. Přiblížili jsme se blíže a na lavičce zahlédli možná ani ještě ne školou povinné dítě s klíči v ruce. Dobelhalo se ke dveřím a bez promluvení jej otevřelo. Postaven byla v první polovině 17. století. Mezi nejstarší ikonu namalovanou v interiéru patří ikona Jana Křtitele z 15. století. Po prohlídce a zapálení svíčky jsme pokračovali dále na jih. Tam nás čekala vesnice Șurdești společně s kostelem svatých Archandělů. Postaven byl v roce 1721, dokonce držel titul nejvyššího dřevěného kostela na světě s celkovou výškou 72 metrů (samotná věž 54 metrů). V roce 2003 ho překonal vzdálený dřevěný kostel Săpânța-Peri. Pokud stojíte u kostela, můžete si všimnout pár kilometrů vzdáleného dalšího, opět z našeho seznamu. Vzdálené jsou od sebe 26 kilometrů, jedná se o kostel archandělů Michaela a Gabriela v Plopiș, který byl postaven v roce 1798. Pod ním se rozprostírala louka s mořem kyticek různých barev. S foťákem jsme radostně sběhli dolů a začali fotit. Někteří kostel, jiní květiny, ovšem jedno bylo jasné – počasí nám sice přeje, ale kostelů by bylo (alespoň pro dnešek) dost – pojedeme se tedy podívat do kláštera (jako by nebylo duchovních budov za námi i před námi málo)! Je to ale jeden z nejhezčích klášterů v Rumunsku – ženský pravoslavný klášter ležící v údolí řeky Iza s velmi bohatou historií, první zmínky o něm pocházejí z 14. století. Zastavili jsme na menším parkovišti a vydali se do kopce. Areál byl posetý květinami a zapadající slunce nám zářilo do tváří. S úsměvem a fotkami jsme zamířili zpět do kempu. Další dva dny se odehrávaly ve stejném duchu. Navštívili jsme vesnici Rogoz s jejím kostelem svatých Archandělů a Poienile Izei s kostelem svaté Paraskevvy. Můj oblíbený zážitek nastal u jednoho z posledních kostelů, Narození svaté Matky Boží v Ieud Deal. Přestože jsme jej navštívili v hodinách, kdy by měl být otevřen, nebyl. Šli jsme se projít po hřbitově. Mezi starými kříži panovalo až zvláštní, hluboké ticho, když mě v největším klidu vyděsil člen rodiny, který nečekaně vyskočil zpoza malé, dřevěné chatrče s obřím křížem v rukou. Po chvíli znovu zmizel za kostelem, tentokrát vyšel klidně – táhl za sebou saně.

Pán, jenž umožňoval prohlídky, po možná padesáti zmeškaných hovorech od čísel s různými předvolbami konečně dorazil. Tímto jsme zakončili prohlídku kostelů a namířili k vesnici Sápánța, známou svým Veselým hřbitovem. Auto jsme nechali stát opodál a vydali se ulicí lemovanou stánky s jídlem, pálenkami a oblečením, až jsme dorazili k cíli. Už od auta se k nám nesl jemný, téměř andělský zpěv vycházející z kostela na onom hřbitově, kde se konala mše. Po náhlém otevření kostelních dveří začaly vycházet davy lidí – ženské i mužské oblečení bylo jednotné v rámci pohlaví, avšak rozdílné mezi sebou. Přijde mi poněkud zvláštní fotit se u hrobů lidí – koneckonců je to pořád hřbitov. Na druhou stranu to chápu, neboť se jedná o místo tímto proslulé. Co si pod tím názvem ale představit? Každý hrob zde má svůj vysoký náhrobní kámen ve tvaru jakéhosi kříže, jenž je barevný, s malovaným portrétem zesnulého (většinou i s tím, co měl rád) a veselým textem. Slunce, jež nás málem upeklo, a lidí, kteří nás málem převálcovali, jsme měli tak nějak dost. Nasedali jsme do auta a začali číst zajímavosti o Národním parku Hortobágy. Krajinou ničeho jsme dojeli do kempu, kde nebyl jediný karavan natož stan. Vypadalo to jako úvod hororového filmu. Ani chvíli jsme neotáleli a vydali se vstříc pustině. Co to znamená? První národní park na maďarském území – Národní park Hortobágy (rovněž zvaný jako Maďarská pusta) je plocha o rozloze 82000 hektarů. Hortobágy byla odjakživa řídko osídlená oblast, ve které se původně pohybovaly kočovné národy. Postupem času zde začalo vznikat několik vesnic s kostely a tradičním pasteveckým hospodařením. Od 16. století byla využívána bohatými statkáři z Debrecína pro chov dobytka. Rozvoj krajiny začal až v 19. století mechanizací zemědělství, vysoušením mokřadů a narovnáváním toků. V šedesátých letech minulého století začali odborníci apelovat na maďarskou vládu, a tím vzniká první národní park o ploše cca 50000 hektarů. Fauna a flora je zde velmi pestrá – na tomto místě bych se ale zaměřila na faunu. Celý park a jejich programy se zaměřují na koně Převalského, kterých zde žije přibližně 300 kusů. Dále maďarský šedý skot, drop velký nebo východní císařský orel... a takto bych mohla jmenovat ještě hodně dlouho. Neopomněli jsme ani na čápy, kteří zde měli svou nemocnici. Jelikož bylo období asteroidů a pusta je obrovská neosvětlená plocha, rozhodli jsme se sbalit a vyjet na cestu. Bylo krátce před půlnocí, když jsme dorazili k jednomu statku. Roztáhli jsme plachtu a rozplývali se nad krásami noční oblohy. Snad jeden z mých nejoblíbenějších momentů. Pro pustu jsou ikonou takzvané gemeskúty, aneb studně, které nenajdete téměř nikde jinde, pouze v této oblasti Maďarska. Naše fotoaparáty po nich šíleně prahly, což vedlo k tomu, že jsme si před sledováním oblohy nemohli nechat ujít náš poslední západ tady. Po pár dnech plných zvířat a rozžhavené pusty se vydáváme k Balatonu.

V Keszthelách jsme našli menší německý kemp a po postavení stanu se vydali na jídlo. Po celou dobu kempování máme svou dovezenou stravu, abychom se vyhnuli předraženým restauracím. Být ale v Maďarsku a nedát si langoš by pro některé mohl být hřích. Po sněžení jeho půlky nemohl nikdo z nás chodit – pravděpodobně si ho ještě dlouhou dobu nedáme, neboť byl tak velký, že by se z jednoho najedla celá rodina, což jsme nečekali. Druhý den jsme strávili u vody. Ležela jsem na dece poblíž rákosí, které větrem šumělo. V dálce byl slyšet tlumený dětský smích, mnoho hlasů a míče padající do vody. Je to moment, kdy se soustředíte jen na horké sluneční paprsky a nejste schopni nějak přemýšlet. Večer nastal lov pohledů, jako na každém místě. Zapadající slunce nám osvětlovalo cestu parkem, kterým jsme došli do uličky plné malých restaurací, stánků se zmrzlinou, opalovacími krémy a suvenýry. Vzduchem se línula všelijaká hudba prolínající se se smíchem lidí a vůní jídla. S pohlednicemi a zmrzlinami v rukou jsme došli na méně rušné místo a usadili se na lavičku. Po vodě proplouvaly labutě, které začala zakrývat tma. Podél světýlek snad všech barev jsme se vraceli zpět. S posledním dnem nás čekal poslední cíl, termální lázně Hévíz – největší biologicky aktivní přírodní termální jezero v Evropě. Prameny jezera vyvěrají z přibližně 40 metrů pod hladinou hluboké jeskyně, kde se mísí teplé a krasové vody. Dle archeologických nálezů se toto místo využívalo již v době kamenné. Pak nastalo jen dlouhé sušení vlasů a několikahodinová cesta domů.

Terezie Kvonná, 4.P

OSUD VYBRAL PEDAGOGIKU ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU LUDMILOU HRBÁČOVOU

Začneme odlehčenou otázkou. Jaká byla Vaše studentská léta a máte nějaké veselé historky?

Haha, veselé historky z natáčení. Já na svá studentská léta můžu vzpomínat jenom hezky, protože jsme měli příjemnou střední školu. Byla docela blízko mého bydliště, takže jsem nemusela nikam dojíždět. Musím se pochlubit, že jsem byla premiant, takže jsem neměla nikdy problém s jakoukoli výukou, vyjma tělocviku. Jinak jsme jezdili na výlety. Odjakživa jsem milovala návštěvy hradů a zámků, a to jsme tam právě absolvovali, protože to bylo gymnázium zaměřené humanitně. Tehdy se gymnázium dělilo na přírodovědné a humanitní, já jsem absolventka humanitní větve, takže zaměření na jazyky, dějepis a podobné záležitosti. Kolektiv jsme měli dobrý, byla tam drtivá většina děvčat, chlapců jsme tam měli jen 6. A bylo to fajn! Já budu stručná!

Co je podle Vás na učení nejtěžší a co máte naopak hodně ráda?

Profese učitele je náročná jak psychicky, tak fyzicky. Z hlediska psychiky je pro mě někdy složité se tak nějak vcítit do myšlení studentů, protože mám různé věkové kategorie, od nejmladších až po nejstarší, a v tom je diametrální rozdíl. Takže aby mladší studenti pochopili, co říkám, musím se přetransformovat do toho způsobu vyjadřování. To je poměrně náročné. A fyzicky náročnější je zátěž na hlasivky. To mluvení mě živí, takže v době, když musím několik hodin vyprávět, je to velká zátěž. A mám ráda práci s mladými lidmi, jsem ráda v jejich společnosti, a to mě vede k tomu, že se musím celoživotně vzdělávat, abych byla s nimi in. Abych si s nimi mohla povídat nejen o své práci nebo o svých předmětech, ale abych se dostala i do oblasti, která je zajímavá. A navíc mám velmi ráda okamžiky, když přijdou školu navštívit bývalí studenti a teď už úspěšní absolventi v nejrůznějších oborech. Z toho mám radost, to mě baví.

Ještě přeskočíme zpátky k těm studentským létům. Vy jste vystudovala humanitně zaměřené gymnázium, ale nakonec jste pokračovala na přírodovědně zaměřené vysoké. Jak to?

Osud tomu tak chtěl. Já jsem inklinovala už na té střední jednak k jazykům, a jednak k biologii. Hodně mě zaujala i medicína a tam jsem potřebovala přírodní vědy. Bohužel jsem tam nebyla přijata pro velký počet uchazečů. Ale protože jsem přijímačky udělala všechny - z fyziky, chemie i biologie, tak se to potom přeorientovalo na přírodovědeckou fakultu, kam jsem už přijímací zkoušky nemusela dělat.

Takže jsme teď vlastně zodpověděli, proč jste si vybrala pedagogiku.

Osud vybral pedagogiku.

A jaké obory jste kromě ní zvažovala jsme odpověděli taky!

Ještě před medicínou bylo překladatelství/tlumočení, dělala jsem i jazykovou ZŠ. Tam jsem se od 3. třídy věnovala cizím jazykům. Byla jsem aktivní v ruštině, němčině a potom v latině. To bylo velmi intenzivní studium na střední škole.

Jak vnímáte školu v průběhu Vašeho působení?

Jsem tady dlouho a už od doby, kdy jsem nastoupila, tak mi to tu bylo sympatické tím, že škola je poměrně malá a vše směřovalo k takovému rodinnému zázemí. Vztahy mezi vyučujícími a studenty jsme se snažili udržet na partnerské úrovni, řekla bych. Za ta léta dochází ke změnám vybavení, metod vyučování, ale všechno jsem zvládla, protože jsem člověk, který se nebrání učit se novým věcem. A změny, které přicházely byly všechny pozitivní.

A budou další změny, určitě!

Chtěla jste někdy odejít ze školství?

Ne.

Těšíte se do důchodu?

Vzhledem k tomu, že věk je jenom číslo a u mě zatím nehrozí syndrom vyhoření, tak já o důchodu zatím vůbec neuvažuji. Pokud zdraví dovolí... důchodem se nezatažuju.

Jaké téma Vám v oblasti chemie a fyziky přijde nejzajímavější?

Z chemie bych řekla biochemii, protože ta inklinuje k biologii, a to zase souvisí s tím mým bývalým zaměřením. Biochemie souvisí nejvíce s praktickým životem, takže studenti by si z ní, myslím, mohli odnést něco do života.

A z fyziky mě zaujala jaderná fyzika, protože jsem v souvislosti se studiem fyziky na VŠ studovala určité části nejen na přírodovědecké fakultě, ale také na dnešní VŠB-TUO, a tam jsem se věnovala jaderné fyzice. A pak také astrofyzika, astronomie.

Kdybyste si musela k učení vybrat cokoliv jiného kromě chemie a fyziky, co by to bylo?

Cizí jazyky. Orientuji se v ruštině, němčině, angličtině, z latiny jsou teď už asi jen trosky a miluji francouzštinu, ale z ní bohužel umím jenom několik málo obrátů.

Jak vnímáte současné školství?

To je diskutabilní otázka, protože v současné době jsou neustálé změny. Za mou kariéru už bylo asi kolem 20 ministrů školství. Vždycky to přineslo nějaké změny, někdy k lepšímu, jindy k horšímu. Teď se bude měnit rámcový vzdělávací program, což přinese další změny v souvislosti třeba s diskutovanou otázkou inkluze. Těch změn je opravdu hodně, někdy čím je jich víc, tím je to horší. Myslím, že změny budou dále pokračovat.

V čem to mají studenti těžké? Jsou studenti stále stejní, nebo se mění?

Studenti se určitě mění. Dříve neměli takové digitální hračky, takže byli oproštěni od toho digitálního světa. Mají to těžší vlivem vnějších okolností, přesyceností digitálním světem. A taky to, že musí zvládat spousty záležitostí. Dřív studenti byli pokornější, klidnější, zájem o studium byl intenzivnější. Teď se studenti rozptýlí mnoha disciplínami a navíc musí zvládat řešit spousty dalších problémů. A ještě jsou zatěžováni třeba brigádami, aby po finanční stránce zvládali všechno podle svých představ. To dřív tolik nebylo.

Ted' trochu filozofičtější otázka. Kdybyste mohla znát odpověď na jednu otázku, co by to bylo?

Mohlo by se to týkat AI promítnuté do budoucnosti. Jak moc to ovlivní a zasáhne životy lidí. Já myslím, že čeho je moc, toho je příliš. Je to určitě důležitý atribut, ale musí se umět používat umírněně a tam, kde je to potřeba.

Odlehčíme. Jaké jsou Vaše koníčky?

Literatura, miluji četbu. Ale tištěné knihy! Mám ráda ten papír, když to šustí. Cizí jazyky, stále jsem student, stále studuji angličtinu. A v létě, protože miluju slunce, dlouhé procházky přírodou, ale nikoliv na horách. To ne.

Tak krásně navážeme - cestujete ráda? Jaká je vaše oblíbená destinace? Máte oblíbený zážitek nebo vzpomínku?

V současné době jsem cestování omezila, ale cestovala jsem hodně. Souvisí to s tím, že miluji slunce a moře. Takže jsem vlastně každý rok byla u moře. Jižní oblasti, to mě táhlo velmi. Nejoblíbenější je Španělsko a španělské ostrovy. To je moje životní láska. A těch vzpomínek je opravdu hodně, protože každá destinace mě zaujala. Co bylo takové zvláštní - na Gibraltar jsem se potkala s opičkami magot bezocasý. Je to jediná lokalita v Evropě, kde žijí ve volné přírodě a jsou tam uctívány a chráněny, mají tam obrovská privilegia, to jsou VIP osobnosti. Mají tam svou nemocnici a pečlivě se o ně starají. A jsou zvyklé na turisty samozřejmě, tak jsou to docela rozmazlené opičky, někdy až drzé. Kradou, co se leskne. Takže když si někdo nechá brýle, tak o ně přijde, ale jinak je s nimi velká zábava.

Takže Vám něco ukradly?

Mně zrovna ne, protože já jsem si brýle rychle schovala. Ale vedle, když procházely rodiny s dětmi, tak děti si nesly chipsy a opičky jim to všechno ukradly. A navíc jsou roztomilé tím, že jsou velmi mlsné. Já jsem jim nabídla sušenky spojené čokoládou, tak to ony přivítaly, sušenky odlámaly, zahodily a čokoládu si spapaly. Jinak jsem zažila nejen veselé zážitky. Lehké zemětřesení v Řecku, byla jsem také v lokalitě, kde 5 let nepršelo, já jsem se tam dostavila a začalo. Zažila jsem i uzavřené letiště kvůli teroristickému útoku.

Chodíte ráda do divadla?

Teď už moc nechodím. Dřív jo, ve vašem věku jsem měla předplatné. Ale teď už jsem takový typ, co si raději posedí doma. Ne, že bych neměla ráda divadlo, ale cestování přes noční Ostravu není už moje parketa.

Víme, že inklinujete k hudbě. Jakou posloucháte? Vy jste prý hrála na klavír, je to pravda?

10 let jsem hrála na klavír. A jinak tak různě, podle nálady. Klasiku mám ráda velmi - Čajkovského, Brahmsa, Vivaldiho, Mozarta. Mám ráda i prvorepublikovou muziku, jazz a swing. Každý rok jsou v Ostravě akce v rámci výročí první republiky, tak to neminu. A ještě miluji francouzské šansony - např. Edith Piaf.

Nejoblíbenější jídlo?

Já nejsem vůbec vybíravá, ale kdybych si chtěla hodně pochutnat, tak mám ráda kynuté knedlíky s ovocem nebo povídky, když jsou posypané tvarohem a polité másličkem. Mňam!

A tradiční otázka: Nejoblíbenější květina a zmrzlina?

Květiny jsou všechny krásné. Každá svým způsobem umí okouzlit a očarovat. Ale top je asi čajová růže. A zmrzlinu, to vás zklamá, protože zmrzlinu nejím. Já všechno, co je hodně studené, nejím, protože mi to nedělá dobře. Živím se mluvením, musím se šetřit, jinak by mi odešly hlasivky velmi rychle. Ale když už bych musela, tak čokoládovou.

Moc Vám děkujeme!

Listopadové volby v NYC

Od 20. ledna roku 2025 je v úřadě amerického prezidenta Donald J. Trump, který od své inaugurace dělá kontroverznější a kontroverznější činy, které v konečném výsledku jen prohlubují polarizaci současné americké společnosti. Tudiž není divu, že letošní listopadové volby měly pro spoustu Američanů symbolický význam, protože byly vnímány jako takové referendum ohledně současné administrativy. A kde že se to vůbec volilo? A kdo byl volen? Například se v amerických státech New Jersey a Virginia volili noví guvernéri, ale především byl volen zcela nový starosta města New York.

Vítězem se stal 34letý Zohran Kwame Mamdani, který kandidoval na kandidátce demokratické strany. Jeho protivníky byli například 67letý Andrew Cuomo, jež je bývalým guvernérem státu New York, který v roce 2021 rezignoval ze své funkce z důvodu 13 obvinění ze sexuálního obtěžování. A jeho druhým a zároveň posledním protivníkem byl 71letý Curtis Sliwa na kandidátce republikánské strany.

Zohran K. Mamdani se bezpochyby zapíše do dějin jako jeden z nejmladších starostů New Yorku za posledních 100 let, a také jako 1. muslimský starosta tohoto velkoměsta. Jeho politická kampaň byla především postavena na dostupnosti bydlení, bezplatné autobusové dopravě, reformě veřejné bezpečnosti, podpoře práv menšin a žen, dosažení minimální mzdy ve výši 30 amerických dolarů na hodinu a zdanění vysocepríjmových osob. Zohran K. Mamdani sám sebe považuje za demokratického socialistu. Svou kampaň vedl především v angličtině, ale také i ve španělštině, arabštině a hindštině.

Do funkce starosty by měl být Zohran Kwame Mamdani jmenován 1. ledna 2026. Zohran K. Mamdani nemá před sebou jednoduchou cestu k naplnění všech svých cílů, ale pokud jakkoli úspěšně přispěje k lepšímu životu v největším městě USA, jeho myšlenky budou jistě inspirovat spousty dalších mladých progresivně smýšlejících lidí napříč celým světem, popřípadě u nich vzbudí zájem o politické dění a dějiny.

Filip Rotter, 7.P

HUDEBNÍ OKÉNKO: FILOZOFIE GEORGE HARRISONA

Doporučení: Not Guilty, Beautiful Girl, album Electronic Sound

George Harrison je jméno, které neodmyslitelně spojujeme s nejúspěšnější kapelou hudební historie. Jedná se o jedno ze čtyř možná nejznámějších jmen spojených s hudbou v celé poválečné historii. Hity jako Here Comes The Sun, Yesterday nebo Let It Be neodmyslitelně spojujeme s počátkem populární hudby, jak ji známe, a obrovským rozkvětem kapelní hudby. Přece jen se ještě stále pohybujeme v dobách, kdy je typizovaným složením nějakého ansámblu hrajícího hudbu orchestrální zastoupení. Nemůžeme se tedy divit, že tyto mnohdy třeba čtyřčlenné kapely drahně šokovaly použitím zkreslených elektrických kytar a hlasitých bicích. Figuroval ale v pozadí života George Harrisona spíše mainstream, nebo nečekané filozofické orientální vlivy?

Je 25. února 1943, světem ještě stále cloumá největší válečný konflikt lidské historie, a ve městě Liverpoolu na severozápadě Anglie se narodil George Harrison. V raných letech žije v poměrně harmonické rodině a poprvé se k nástroji, který mu změní život, dostává ve svých třinácti letech. Chodí na stejnou základní školu jako jeho pozdější spoluhráč John Lennon, ale neznají se. Dříve potká Paula McCartneyho – právě ten ho na kytaru naučí první akordy a George se pak vybičuje k pravidelnému cvičení, to vyústí v pilné samostudium. Dosahuje velkých pokroků. Ze začátku vystřídá několik kapel – kupříkladu kapelu The Quarryman, kam ho přivede právě McCartney a kde hraje od r. 1958. Zbytek už určitě všichni známe – Beatlemánie, šedesátá léta, obrovský úspěch, jenž tady ale rozebírat nebudeme.

Při natáčení známého filmu kapely Beatles – Help!, se poprvé setkal s hinduistickými východními symboly a filozofií. Během filmu totiž byly využívány různé rekvizity východního vzezření. Krátce na to si pořídil sitár – tradiční indický strunný nástroj. V hudební tvorbě jej značně inspiroval, a tak jej využil i na albu Beatles s názvem Rubber Soul – konkrétně ve skladbě Norwegian Wood (The Bird Has Flown).

V roce 1966 se setkal s indickým hudebníkem Ravim Shankarem, který ho právě na sitár učil hrát. Ten ho mimo jiné seznámil s vlivy a filozofií hinduismu, který poté přijal jako svou životní duchovní filozofii. Později byl úzce spjat také s hinduistickým hnutím Hare Krišna, jež oddaně uctívá hinduistického boha Krišnu. Hinduismus Harrisonovi do značné míry pomáhal vyrovnat se se slávou a stresem, který je s ní spojen – uprostřed Beatlemánie totiž rozhodně nezažíval moc často pocity klidu a běžné míry přijetí. Nejen díky svému přesvědčení si vysloužil přezdívku "Tichý Brouk". Je nepopíratelné, že byl ze všech členů kapely nejzhloubanější.

Je nutné podotknout, že se v pozdějších letech Beatles Harrison cítil značně nepříjemně. Autorská tvorba kapely se točila hlavně kolem skladatelské dvojice Lennon-McCartney. Ač měl Harrison dost vlastní hudby, neměl moc příležitostí ji prosadit a ukázat světu. Celý velkolepý rozpad Beatles tak pro něj byl spíše úlevou, ač poměrně melancholickou zkušeností. Považoval spoluhráče za členy své rodiny.

Přestože Harrison vydává své první sólové album r. 1968, tedy ještě před rozpadem Beatles, opravdu atypické je až album druhé. Nahrávka s názvem *Electronic Sound* z r. 1969 se opravdu klasické písňové tvorbě té doby nepodobá. Když už se tedy zabýváme kuriozitami z jeho života, nemůžeme toto album nezmínit. Album kombinuje na tu dobu velice neočekávané prvky elektrá s noisovou (Pozn. Aut.: nemelodickou, tvořenou hluky) hudbou. Kdo by čekal značný přerod z melodické a nutno podotknout mainstreamové hudby k tomuto alternativnímu dílu? Asi jen málokdo. Nahrávka zcela logicky nebyla tou nejúspěšnější v Harrisonově tvorbě, protože nemíří na široké publikum, ale možná to z něj pro mě dělá jedno z nejzajímavějších v Harrisonově tvorbě. Poslouchat George Harrisona – v podstatě hitmakera – jak vytváří zvuky boucháním do svých přístrojů, je skutečnou anomálií doby. O to zvláštnější je, že další Harrisonova hudba už s touto nijak nekoresponduje. Jednalo se tedy vlastně o takový záznam Harrisonových experimentů, kterým se snažil vymanit ze zajetých kolejí Beatles. Syntezátory tehdy byly v podstatě žhavou novinkou, a tak se není čemu divit, že Harrisona zaujaly.

O to více se pak člověk diví, že byl v pozdější kariéře např. autorem hitu *Got My Mind Set On You* nebo *My Sweet Lord*, který ale stále zní dost Harrisonovsky.

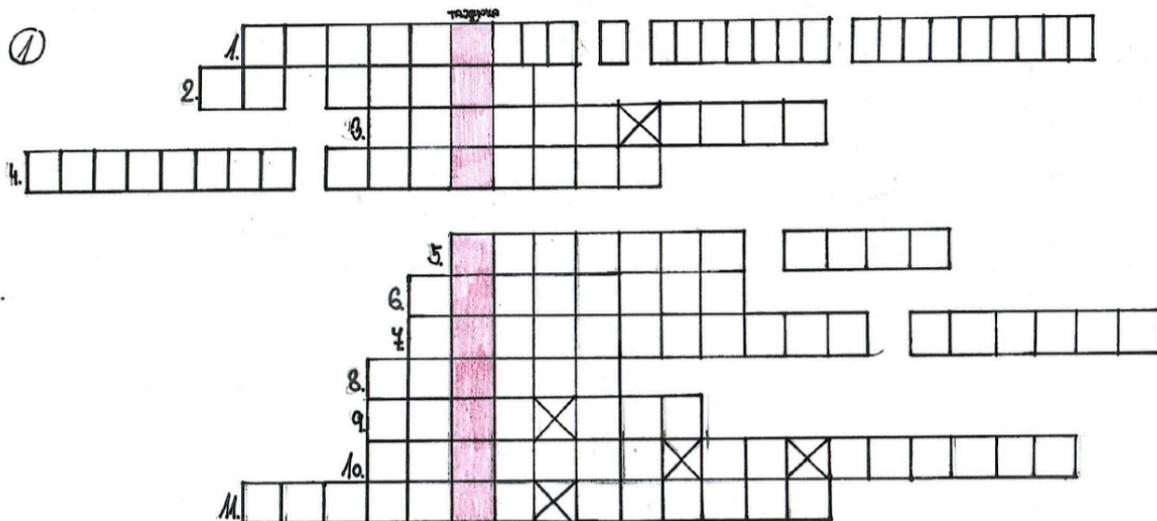
Kdybychom ale činnost Harrisona omezili jen na hudbu, ignorovali bychom velkou část příběhu. George Harrison byl také velkým průkopníkem filantropie. Zářným příkladem je *Concert for Bangladesh* r. 1971, který uspořádal právě na popud výše zmíněného přítele Raviho Shankara – ten upozornil na potíže uprchlíků z Východního Pákistánu. George neváhal a na vlastní náklady zorganizoval první obrovský charitativní koncert takového formátu, na němž vystoupily hvězdy

tehdejší doby, jejichž jména rezonují dodnes – např. Eric Clapton, Bob Dylan nebo bývalý spoluhráč Ringo Starr. Výnosy šly UNICEFu na pomoc obětem a hladomoru.

“Nešlo o slávu. Šlo o to udělat něco dobrého, protože jsme mohli.” – Věta, která krásně vykresluje náuru tohoto velikána a dokazuje, že ačkoli významně zahýbal světem hudby, byla jeho filozofie úzce spojena vírou, soucitem a velkým odporem k materialismu. Jednalo se o klidného člověka, který podporoval, protože věřil, že pomáhat je nutnou povinností duše, a proto se sluší si jeho příběh téměř 24 let po jeho úmrtí znova připomenout.

Jakub Kalvoda, 6.P

Pokud dneska chcete odkrýt nějaké tajemství, jste na této straně právě včas! Jestliže vyluštíte tuto křížovku, dostanete Nobelovu cenu míru!

② Polovinu tajenky již znáš z křížovky. Druhou polovinu správně doplň :)

TAJENKA : _____ : _____

- 1) Film o zatčení a útěku Andyho Dufresne z jedné z nejtřeštěnějších věznic za pomoci geologického kladívka.
- 2) V jakém filmu si automobil Ford Mustang Shelby GT500 zahrál roli pod ženským jménem Eleanor?
- 3) Film, v němž je mohutný vysoký černoš odsouzen k trestu smrti za vraždu dvou malých holčiček.
- 4) Životopisný film o kultovní kapele. Název filmu je shodný s názvem písně, která v té době absolutně vybočovala z norem.
- 5) Z jakého filmu pochází hláška: "Život je jako bonboniéra. Nikdy nevíš, co ochutnáš"?
- 6) Film, jenž se odehrává v závodním prostředí F1, kde proti sobě stojí dva hlavní rivalové Niki Lauda a James Hunt.
- 7) Černobílý film z prostředí koncentračních táborů s Oscarem Schindlerem v čele.
- 8) Filmy, jenž prosluly svými zpomalenými záběry a nezapomenutelnou posádkou lodi Nabukadnezar.
- 9) Film o dvou bratrech, z nichž jeden je autista. Je to srdceryvný příběh o budování jejich vztahu.
- 10) Příběh popisující začátky jedné z nejznámějších zpěvaček. Popisuje také její lovestory s Bradley Cooperem.
- 11) Film s vánoční tematikou, v němž si Tom Hanks zahrál pět rolí.

Poezie:

***

---

už se neozvali
větev škrábe
vítr o okno

13.1.2025 za úplňku

***

---

jdu do divadla ve špinavých botách
naštěstí
bez blinkru zatočilo auto na cestu
na který jsme oba

18.11.2025 při cestě na představení Testosteron

Ondřej Jan Volný, 3.A

Rukávy, ó rukávy, hrdí strážci chladu,
v zimě mě objímáte, když nechci zmrznout vzadu.
Když vítr zafouká, vy stojíte jak zeď,
vy můžete za to, že mi nemrzne hned pleť.
Když se mi nechce ukazovat paže,
vy kryjete je jak hrdinové na stráži.
Dlouhé, krátké nebo rolované,
na vás se nikdo neodváží.
Ať jsou volné nebo těsné jak sen,
vy jste tu se mnou každý den.
Bez vás by tričko bylo jen hadr s dírou,
teď je kusem oblečení s jistou mírou.

Tatána Kolísková, 3.P

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej Lisztwan, Jakub Kalvoda, Veronika
Válková, Julie Sternadlová, Terezie Kvonná, Filip Rotter, Elen
Kellnerová, Tatána Kolísková, Adéla Kočí, Lukáš Dudás
Psychická podpora: Veronika Marcolová
Korektury: Mgr. Romana Davidová

Toto je poslední číslo časopisu G
není, jsou to zuby moudrosti